

Somnul conștiinței adventiste

14 iulie 2005

Gili Cârstea

Psalmul 74 este de o frumusețe rară pentru cei care cunosc limbajul spiritual despre care amintește Pavel în 1 Corinteni 2:12-13. El vorbește despre stricăciunile pe care demonii le-au produs în templul lui Dumnezeu, despre devastările uluitoare făcute în numele unei noi ordini în univers. Urmăriți câteva versete:

„Vrăjmașul a pustiit totul în locașul Tău cel Sfânt. Potrivnicii Tăi au mugit în mijlocul Templului Tău; și-au pus semnele lor drept semne. Parcă erau niște oameni care ridică toporul într-o pădure deasă: în curând au sfărâmat toate podoabele săpate, cu lovituri de securi și ciocane. Au pus foc Sfântului Tău locaș; au dărâmat și au pângărit locuința Numelui Tău. Ei ziceau în inima lor: 'Să-i prăpădim pe toți!' Au ars toate locurile sfinte din țară. Semnele noastre nu le mai vedem; nu mai este nici un prooroc, și nu mai este nimeni printre noi, care să știe până când..." (Ps 74:3-9).

Aici este o splendidă descriere a trupului colectiv al lui Hristos, măcelărit de nebunia unor îngeri-deveniți-demoni. Locul locuinței lui Dumnezeu, templul inimii, a fost pustiit de vrăjmașul lui Dumnezeu. Fiind amăgiți să se despartă de izvorul vieții, oamenii au pierdut slava, Șekina, iar vrăjmașul a ocupat locul și experimentează în sufletul omenesc, sperând să ajungă la „pomul vieții” evitându-L pe Creator. Au sfărâmat toate „podoabele sfinte,” capacitățile morale pe care Dumnezeu le așezase acolo, ca oamenii să slujească din convingere, apreciere și admirație pentru căile neprihăririi. Au ars toate „locurile sfinte” ale dragostei dezinteresate, ale plăcerii de a umbla pe calea păcii, ale bucuriei produse de adevăr și dreptate. În urma unei asemenea lucrări nimicitoare, omenirea a pierdut semnele vitale ale legământului veșnic. Semnele legilor neprihăririi nu se mai văd, fiind înlocuite de comandamente imorale, interese de grup, minciuni sociale și corectitudine politică.

Lucrarea aceasta uluitoare de demolare sălbatică îl uimește pe autorul psalmului, care parcă vorbește în numele conștiinței adventiste: „Nu mai este nici un prooroc, și nu mai este nimeni printre noi, care să știe până când...” Acest „până când” ne topește și pe noi, care știm foarte bine ce înseamnă prăpădul din templul lui Dumnezeu. Vedem tot mai bine ce înseamnă „ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol.” Deși în public ne afișăm ca o societate privilegiată și prosperă, în secret știm foarte bine că templul este prăpădit, ars din temelii și

pângărit. Nu trebuie să ne spună nimeni că „din tălpi până-n creștet, nimic nu-i sănătos: ci numai răni, vânătăi și carne vie, nestoarse, nelegate, și nealinate cu untdelemn” (Isa 1:6), deși oficial negăm o asemenea devastare.

În mijlocul festivismului și ritualismului, conștiința adventistă se întreabă: „Până când, Dumnezeule, va batjocori asupritorul, și va nesocoti vrăjmașul fără curmare Numele Tău? Pentru ce îți tragi înapoi mâna și dreapta Ta? Scoate-o din sân și nimicește-i!” (Ps 74:10-11).

Chiar așa: Pentru ce își retrage Dumnezeu mâna? De ce continuă să o țină „în sân,” în loc să nimicească pe vrăjmașii Săi?

Aici avem o problemă de percepție extrem de gravă. Un Dumnezeu atotputernic, a cărui locuință este devastată, și care își ține mâna în sân? De ce nu intervine? De ce este nevoie să fie ajutat să înțeleagă că „vrăjmașul Te batjocorește, și un popor nechibzuit hulește Numele Tău”? El nu aude „ocările pe care Ți le aruncă în fiecare zi cel fără minte”?

Ba da, El știe și suferă însutit observând toate acestea, și totuși nu ascultă dorința noastră expresă, aceea de a nimici pe vrăjmașii Săi. Din două motive. În primul rând, vrăjmașii Săi nu sunt alții decât copiii Săi, parte din inima Sa și obiect al grijii și iubirii Sale dezinteresate. În al doilea rând, El nu stă cu mâinile în sân, așa cum ne imaginăm noi; mâinile Sale sunt în cătușe, fiind pus sub acuzare de familia Sa pământească și menținut în arest fără limită de timp și fără să aibă parte de un proces deschis, în care acțiunile Sale să fie analizate. În plus, martorii Săi se dovedesc cei mai înverșunați acuzatori. Nici ei nu cred că au de-a face cu acuzații nefondate, produse prin probe falsificate și martori mincinoși. Ei spun instanței că Dumnezeu este vinovat pentru moartea a miliarde de ființe omenești, deși în secret speră ca inculpatul să facă uz de puterea Lui uriașă și să Se elibereze prin forță. O asemenea așteptare este zadarnică, este deșertăciune și goană după vânt. Dacă Dumnezeu putea folosi forța, nu se mai arungea niciodată în situația ca templul Lui să fie incendiat și demolat, iar vrăjmașii s-ar fi târât la picioarele Sale, sărutând pământul că li s-a făcut favoarea să fie lăsați în viață.

Dar conștiința adventistă nu s-a trezit la aceste orizonturi ale controversii. În rarele ocazii când se deșteaptă din somnul ei întreținut cu droguri, ea se roagă bezmetică și tulburată: „Scoală-te, Dumnezeule, apără-Ți pricina! Adu-Ți aminte de ocările pe care Ți le aruncă în fiecare zi cel fără minte! Nu uita strigătele potrivnicilor Tăi, zarva care crește necurmat a celor ce se ridică împotriva Ta!” (Ps 74:22-23). Apoi adoarme la loc, hipnotizându-se că va veni odată ziua când Domnul Se va scula să-Și apere pricina, o pricină pe care ea nu o poate apăra, deoarece nu o înțelege.

Singura problemă cu somnul ei este că din acest somn se vor naște monștri, fiare și desfrânate care vor impune prin forță o sentință de condamnare la moarte pentru Acuzatul divin, sentință care se va dovedi sinucigașă pentru neamul omenesc. Cine își asumă răspunderea?